

PAP JÓZSEF VERSEI

KIHÍVOTT NÉMASÁG

1

Kellett ez neked
Szétfeszítetted
A kétkedés állkapcsait
Arcába csaptál
A hullámszájú kétségbeesésnek
Felhasítottad
A hangok kérges tömlőjét
Kellett ez neked
Elárasztottál
Kíváncsiságod buborék szemeivel
Letépted
Szavaim fehér kötéseit
Kellett ez neked
Felkavartad
Hallgatásom iszap-sima rendjét
Most már nem egyezkedhetünk
A pállás hasüregébe vájtak ujjaid

3

Gyolcsba útifübe pólyálni való
Szívemmel papíron felsejülő öklök
Kürtös hajnalú mámorát lengettem
Kerültem az egyenes beszéd meredekét
S szavaimba lassan a rontás leve ivódott
Mert áradatok felszínét habzsolva
Tonkom óvatos szűrőjén fennakadt
Csonttalan halacskák nyálkás pikkelye
Volt csak mint szavarnként kimondtam
Ágzöld égkék galambfehér így a béke
S nem az enyém volt akár az ütemre
Lépdelő fegyelemmé feszülés sem
Szavaimban mikor már rég parttalan
Folyóvá árasztott a szerelem
S a bensőmből kelő hang elpirult
Szégyenében hogy kiáltoznia kell
Utánam a lehevert fűvű réteken

5

Mert látásunk vizslái megcsaholják
Az állhatatos homály minden lépését

Mert az értelmetlenség ütötte réseket
Betömjük szavaink kemény ércével

Mert hirtelen haragunk tenyerével
Az épétlen csillagok arcába csapunk

Mert a szívek bolygótávközébe
Vakmerő terpeszünk hídját ékeljük

Mert erőnk partjait áttörve
Megbolygatjuk a megférés fehér körét

Mert alázatunk homokóráját
A türelmetlenség tűzébe vetettük

Mert a megtorpanás-mosolyú szájakba
Az elszántság zabláját feszítjük

Mert szeretetünk mohó indáival
A mindenség töviseire fonódunk

Nem lesz nyugodalmunk haló porunkban sem

7

Tisztába tették a lelket
Fehér lett
A tömegsirt mésszel öntözték
Fehér lett
Mégfestették a békegalambot
Fehér lett

vakítón
fehérlett

Csak
Mi

Nem lehetünk eléggé fehérek
Tízkörmösen a világ szeméneik

A
fehér
a
tisztá
a
fehér
a
színtiszta
a
fehér
a fehér enyészet